

Mia Rahr Jacobsens prædiken Mariæ bebudelsesdag

Taler

Mia Rahr Jacobsen
Sognepræst

Dato

21. marts 2021

Sted

Sankt Jakobs Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 26-38

Et mellemrum for de rådvilde

Fortællingen om Mariæ bebudelse, som jeg læste lige før, kommer fra Lukasevangeliets første kapitel. Kapitlet indledes med historien om præsten Zakarias, der har vundet den eftertragtede rolle at være den, der skal stå for røgelsesofferet i Templet. Under ofringen viser Herrens engel sig for ham og fortæller ham, at hans kone Elisabeth, der ikke kan få børn og i øvrigt også er for gammel til det, skal føde en søn.

Da Zakarias ikke kan tro det, bliver han som straf gjort stum i de næste ni måneder. Og i den tavshed kiler der sig et lille mellemrum ind i historien:

et mellemrum efter fædrene, hvor Zakarias er gjort tavs, og hvor vi ikke hører om Josef

- og inden sønnerne, Johannes og Jesus, der endnu ikke er født.

Et mellemrum, der fyldes ud af Gud, og hvor ord og handlekraft ligger hos kvinderne Elisabeth og Maria.

Da Elisabeth er seks måneder henne i sin graviditet, flytter Maria ind hos hende. Maria har selv haft besøg af englen Gabriel, der fortalte hende, at også hun skal føde en søn, selv om hun ikke har været sammen med en mand.

Og for en tid er det dem, der taler, og dem, der handler: de to kvinder, der ikke kan blive gravide, men bliver det, og deres endnu ufødte børn.

Der er skabt et mellemrum i tiden for de rådvilde. Et mellemrum, hvor den glæde og det håb, der vokser frem, ikke handler om magt eller status, men om gæstfrihed på usikkerhedens præmisser.

Gæstfrihed på usikkerhedens præmisser

Ved bebudelsen begynder fortællingen om Jesus med den gæstfrihed, som senere kommer til at fylde hele hans virke. En gæstfrihed, hvor Maria i både krop og sjæl tager imod barnet, Guds søn, hvis tilstedeværelse i første omgang fylder hendes liv med usikkerhed. Graviditeten må have gjort det svært i forholdet til Josef og familien, og det er til at begynde med nok ikke bare mystisk og ubegribeligt, men ligefrem skræmmende, hvad der sker: at Gud har besluttet at lade sin søn fødes af hende.

Men Maria siger ja. Ja - til Gud og til barnet. Og hendes ja er ikke et let og ydmygt svar, men et fantastisk, stærkt og modigt sats på kærligheden.

Det er et ja, der lyder i mellemrummet mellem det gamle, der er slut, og det nye, der endnu ikke er begyndt. Den type mellemrum vi hører om igen og igen i kristendommen: hvor gamle magtstrukturer er brudt sammen, og nye endnu ikke har taget over.

Og hendes historie er en historie, der bliver fortalt til os i vores helt almindelige liv, der måske ikke ligefrem vrimler med engle, men hvor opgaven ikke desto mindre er den samme som hendes: at tage imod det gode, som bliver givet os. Også når det kommer på usikkerhedens præmisser. Også når vi står et sted, hvor den hverdag vi kendte er forsvundet, og en ny hverdag endnu ikke har indfundet sig.

Det er i det mellemrum og i den rådvildhed, at Mariæ bebudelses ord lyder til os.

Det er englens ord til Maria: Frygt ikke.

Og Marias svar: Lad det ske mig efter dit ord.

Budskabet lyder hvert år stærkt til hver enkelt af os – til vores frygt og sorg.

Nogle år lyder det særligt stærkt til os som fællesskab: Frygt ikke.

Det kan nærmest være provokerende ord. Men det er ord, som tager frygten og sorgen som fælles vilkår alvorligt. Og som fortæller os, at håbet og kærligheden også er et fælles vilkår her. At Gud også er til stede i mellemrummet.

Marias liv og tro

Det er det, der bliver begyndelsen på vores historie om Jesus, Guds Søn: et lille mellemrum fyldt af uvished og Gud. Og Maria, der forstod, at det var Gud selv, der greb ind i hendes liv – og at den indgriben satte hende fri til håb og mod.

Vi ved ikke hvorfor det lige var hende, der blev valgt. Det eneste vi ved er, at Gud valgte denne kvinde, som samfundet så som helt ubetydelig, og gav hende en ny status og en ny følelse af handlefrihed i Guds kommende rige. Et rige, hvor alle får taletid og en plads ved bordet – og hvor ingen behøver kigge sig over skulderen en mørk aften eller sige til sin veninde ”Text me when you get home”. Skriv til mig, når du er hjemme.

Gud kunne have valgt mange andre kvinder, men valgte altså Maria. Og det viste sig, at hun besad en helt særlig evne til at danse og synge af en glæde, der ikke var optaget af, hvad andre havde fået, men kun tænkte på, hvad Gud havde kaldet hende til at gøre.

Efter at have født Jesus blev Maria gift, fik børn og levede på alle måder et kvindeliv, som det så ud på hendes tid. Hun fulgte Jesus i den gruppe af kvinder, der var tæt på ham og bevidnede opstandelsen. Det, hun kan give os i dag, er derfor et billede på, hvordan vi alle sammen kan tro, at Gud ikke kun kommer til os i det ophøjede, men også er hos os i vores hverdag med onlinemøder, mails og ondt i nakken. I indkøbene, børn der ikke vil sove, og alt det, som ikke giver nogen mening.

Når vi stadig skal tale om Maria i dag, er det altså, fordi hun lærer os noget vigtigt om, hvordan vi tager imod troen på, at Gud kan være hos os helt inde i et vores inderste og få noget til at vokse dér. Lige midt i vores liv, som de nu engang er.

Marias lovsang

I begyndelsen af Lukasevangeliet kiler der sig et mellemrum ind i historien, hvor kvinderne har ordet. Og da Maria efter selve bebudelsen rejser hen til Elisabeth i Judæa og bliver taget imod med glæde og gæstfrihed af både Elisabeth og hendes ufødte barn, bryder hun ud i en lovsang, som er den længste og smukkeste replik, nogen kvinde har i evangelierne.

Maria og de andre kvinder i Bibelen er mere modige og insisterende på at blive hørt, end vi måske forventede os af fortællinger om kvinder på den tid.

Der er ikke så mange kvinder med i evangelierne, men dem, der er, er ikke bare tavse statister. De er også kvinder, der synger, taler, lytter og handler. Og det er i høj grad dem, der, ligesom Jesus, bryder vores menneskeskabte grænser ned. De opsøger ham for at bede om støtte i forfølgelse eller om hjælp til deres syge børn. Det, de gør, er stik mod al god opførsel, men der er ikke råd til at tænke på den slags i deres liv – og i mødet med Jesus sker der noget, som gør deres liv nyt.

Men allerede her ved bebudelsen begynder dét, der fuldendes i Jesus' voksenliv. Det er de svage, der sættes fri, og dem, der er faldet, der rejses af Gud.

Marias graviditet er ikke et uheld eller en fejltagelse, men guddommeligt bestemt. Og hendes lovsang Magnificat er ikke et offers sang, men en frihedssang, hvor hun synger om frisættelse med uimodsigelig autoritet. Hun og vi andre sættes fri, da Gud viser sig at holde sine løfter om medleven i vores liv. Og derfor er Marias sang en sang fuld af håb og fremtidsdrømme.

Hun synger sin sang, klar til at tage kampen op med det, der venter, og hendes

ord lever. De har hænder og fødder. De er næring, fryd og spirende liv. De fortæller om Guds store forandrende kærlighed i verden.

Maria synger Guds drøm for os. Og hun synger en sang om Gud, der kommer så dybt ind i vores eksistens' afkroge, at der begynder en ny virkelighed:

den virkelighed, at Gud blev menneske, så vi kunne vide, at vi altid, uanset hvad der i øvrigt sker, lever med kærligheden helt tæt på.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Mariæ bebudelsesdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mia-rahr-jacobsens-praediken-mariae-bebudelsesdag>